

להחיות את "דבר" הכושל? או, אולי, לפתוח עיתון חדש?

ההחלטה. בפועל, כרי לממש את ההחלטה, היה אמור רב, כדירקטור, לחתום על ניירת שהיתה נותנת תוקף רישמי להפרדה. רב הת-מהמה בחתימה. כמה פעמים פנו אליו בעלי-המניות כדי שיחתום, וכמה פעמים הם נדחו. בשלב זה פקעה סבלנותו של זאביק מוזס, בעלי-כריתו של נוגי בקרב בעלי-המניות, והוא הסכים להרחה.

עם הרחמתו, הגיע רגע-האמת של יודקובסקי. קי. הוא היסט, התלבט, והחליט להשהות את התפטרותו. מי שלחצה עליו להתפטר מייד היא אשתו, לאה, שעד לשלב זה היתה לה השפעה ניכרת על מהלכי בעלה. לאחר ממי קורביה אמרה: "רציתי שיפרוש מייד, אבל דווקא בנקודה הזו הוא לא שמע בקולי".

יודקובסקי, מסתבר, ניצל את הזמן השאול שלו בעיתון כדי לנהל מגעים לגבי עתידו. היה ברור לו שהוא פורש, אבל הוא העדיף לנהל את המשא-והמתן מעמדת עורך ידעווח אחרונות. עורך-דינו של יודקובסקי, יעקב נאי מן, הוא גם עורך-הדין של מקסוול, והוא שי-חק תפקיד מרכזי ביצירת ההתקשרות בין שני האישים. סביר להניח שגם עובדת היותם של יודקובסקי ומקסוול קרובי-מישפחה (ררד נישואין, לא מלידה), לא הזיקה.

לפני חודש נסע יודקובסקי לחו"ל ל-10 ימים. אני מרשה לעצמי להניח כי בלונדון הוא ניהל משא-ומתן עם מקסוול, על אפשר-רות הצטרפותו ליוזמה עסקית משותפת. בדי-רך חזרה ביקר בפאריס, העיר האהובה עליו,

שם שהה אצל חברו הטוב ארווין איתן. במקביל, לקראת אמצע נובמבר, פנו כמה עיתונאים לנוני מוזס, וביקשו ממנו לעשות נסיון להתפייסות עם רב ויודקובסקי. נוגי אמר שההוא לא סבור שיש סיכוי להצלחת צעד כזה, אבל כדי "להרגיש שלם עם עצמו", הוא מוכן לנסות. הוא העביר ליודקובסקי מסר שבו הוא נושא האם הוא מוכן להיפגש עם נוגי וזאבי מוזס, כדי לנסות וליישר את ההרורים. יוד-קובסקי השיב בחיוב.

נקבע מועד לפגישה, אולם נוגי וזאבי ביק-שו לרחות אותה לתאריך מאוחר יותר. כש-התקרב התאריך החדש, ביקשו השניים דחיה נוספת, וכך קרה גם לגבי המועד השלישי שנבקע. יתכן שאכן פקעה סבלנותו של יוד-קובסקי.

יתכן גם שהסבלנות פקעה כבר מזמן, אבל רק אז הושלם המשא-והמתן עם מקסוול והניב הסכם שנראה מספק בעיניו של יודקובסקי.

כך או כך, כיום השלישי, ה-21 בנובמבר, בשעת-צהריים, התם רב ויודקובסקי על המיכתב שבו הוא מודיע על התפטרותו מתפ-קיד עורך ידעווח אחרונות. הוא ביקש מלאה, אשתו, לטלפן ל-14 עיתונאים בכירים המקד-רים אליו, ולזמן אותם לביתו בשעה 5 אחרי-צהריים כדי לבשר להם את הבשורה. 12 עיתונאים הגיעו לפגישה: ארם ברוד,

צבי קסלר, רמי ארוך, זאב גלילי, סמי גרינשפן, בלה אלמוג, רב עצמון, יחזקאל אדירם, אילן נחשון, רחל אינגבר, עמוס רגב ושלמה נקרימון. שייקה ברפורת ואילון שליו, שהוזמנו אף הם, לא יכלו להגיע לפגישה מסיבות טכניות. חוץ מארם ברוד, שהיה בסוד המשא-והמתן עם מקסוול, כבעל-עניין, לא ידע אף אחד מהמוזמנים מה הולך לקרות. רב פתח בסקירה היסטורית, ואמר בערך כך: "במשך שנים הת-נהל ידעווח אחרונות כעניין מישפחתי, ללא מועצת-מנהלים מתוקנת. עוד לפני שנח נפי-טר, ביקשתי לשתות את תקנון-החברה כדי ליצור מועצת-מנהלים מתוקנת, שיינתן בה ייצוג לכל בעלי-המניות. כל ניסיונותי להע-ביר את השינוי הזה לא הצליחו.

"אחרי מותו של נוח החריפו הסיכוסכים בין בעלי-המניות. למעשה, הייתי צריך לפ-רוש לפני שנה וחצי או שנתיים, כשהעניינים החלו להימאס עלי, אבל הרגשתי מחוייבות מסורתית, בראש ובראשונה ליהודה מוזס, אבל גם לנוח מוזס. נוח ואני, למרות כל הסיפורים על מתיחויות בינינו, היינו מאוד קרובים. במ-שך שנים רחפנו את העיתון, ונוצרו בינינו קשרים, לא פציצים. בגלל המחוייבות הזו שהי-תי, לא פרשתי מהעיתון.

"לפני חודש וחצי, כשהדריחו אותי מהדיר-קטוריון, הייתי צריך לפרוש. פנו אלי כדי שאקיים פגישה עם נוגי וזאביק, ואמרת ש-אי-ני מוכן ברצון לפגוש אותם. לפני שבועיים

היינו אמורים להיפגש, אבל הם רחו את הפגי-שה פעם ועוד פעם ועוד פעם. עכשיו החלטתי לפרוש. אני נפרד מהעיתון ככאב גדול. "בכוונתי להצטרף לקבוצת מירון של רוב-רט מקסוול, וישמש כנציגו בישראל. ארם עוזב איתי, וישמש כמישנה".

כשסיים רב את דבריו השתררה בחדר שתיקה גדולה. האווירה היתה עצובה. בלה אלמוג בכתה, וגם רחל אינגבר. רוב האנשים התפורו בתוך זמן קצר לבתיהם. למטה, עוד הספיקו לקבוע פגישה של עיתונאים בערב, בביתה של בלה אלמוג.

נוני מוזס קיבל את ההודעה על פרישתו של יודקובסקי בשלפון, בעת ששהה בפגישה בחיפה. פניו היו חתומות. הוא מיהר להגיע למערכת בתל-אביב. אנשים שראו אותו ביום השלישי בערב מספרים שהוא היה כולם גמור, ושמאור הדאיג אותו העניין עם מקס וול. גם מימי מוזס, המייצגת קבוצה של בעלי-המניות, היתה אצלו בחדר. הצעד של רב עורר בה עוינות רבה.

אם נוגי מוזס חשש שפרישתו של רב תביא לגל-מחאה בעיתון, או, לחילופין, להתפטרות יות נוספות, התברר חששות אלה במהרה: נאמני רב, לפחות כלפייחוק, הפכו את עורם, והפכו — איך לא — לאוהדיו ולתומכיו של בעל-הבית, נוגי מוזס. כיום השלישי בערב התקיימה פגישה אצל בלה אלמוג וכי-30 עיתונאים הגיעו לביתה. הפגישה הפכה בתוך דקות להתקפה על צעדו של רב, ולהפגנת תמיכה בנוני מוזס. לעיתונאים בידעווח ידוע שכל הנאמר בפורומים מעין אלה מגיע בתוך דקות ספורות לאוזניו של נוגי, ולכן אין לתמוה על העניין. אלמוג, אנב, גבתה מכל אחר מהשתתפים בפגישה 10 שקלים, תמו-רת הקיטרינג שהוזמנה.

אחד העיתונאים הבכירים בידעווח אחרו-נוח שתמך בעבר ברב, אומר: "אם לתרגם את הצעד של רב, הרי זה כאילו שהוא עובר למערב. משנת 1948, שבתחילתה התבצע הפוטש של מעריב, כולנו בידעווח התחנכנו על כך שמעריב הוא האוייב מיספר אחר של-נו. אני זוכר שפעם עמד עיתונאי בכניסה לנניין הישן של ידעווח, וקרא אומר: עבר

יצר הנקמה יניע אותו. הוא ירצה להוכיח בצורה בוטה שבלעדיו "ידיעות אחרונות" לא יהיה מה שהיה

שם נוח מוזס, וכשהוא ראה את מעריב — הוא חטף את העיתון וקרע אותו לגורים. השינאה למעריב היתה המנוע. הצעד של רב פשוט גרם לזעזוע בכניין.

דוגמה נוספת לשינויי-כיוון יכולה לספק העיתונאית הוותיקה לאה אתגרי: ביום השישי האחרון היתה אמורה להיות בביתה מסיבה גדולה. היא הזמינה את כולם, גם את פולה ונוני מוזס, גם את לאה ורב ויודקובסקי. עם היוודע הידיעה על עזיבתו של רב, פנו אליה עיתונאים, שעד לאחרונה היו מתומכיו העיק-ריים של רב, וביקשו ממנה לצלצל לרב ולהור-דיע לו שלא יבוא למסיבה. נראה שאחד מהם אף אמר לה שאסור להזמין אותו, משום שתר-מכיו מרגישים מרומים על שהוא נטש את העיתון, ועל שבכוונתו לפעול עכשיו נגד ידעווח אחרונות. לטובת מקסוול.

תוך זמן קצר החלו להישמע קולות המוקיעים את צעדו של רב, והמגדירים אותו ככנידה. גם נוגי מוזס, בכמה הודמנויות, אמר דברים ברזח זו.

אחד מחבריו של יודקובסקי בכניין נחלץ להגנתו: "מנסים להציג את העניין כאילו הוא בוגד, ולקומם נגדו את העובדים. זה רבר מכר ער. הרי רב הודיע לנוני מוזס עוד מזמן שאם (המשך בעמוד 54)

ענת קרייבטיץ, העיתון הזה